

KRZYSZTOF INGARDEN

Dr hab. inż. arch., Prof. KA i AFM
Krakowska Akademia im. Andrzeja Frycza Modrzewskiego
Wydział Architektury i Sztuk Pięknych
email:

MODERNIZM UDOMOWIONY, WSPÓŁCZESNA ARCHITEKTURA CHIŃSKA, LOCALIZED MODERNISM, CONTEMPORARY CHINESE ARCHITECTURE

STRESZCZENIE

Kraków: Wydawnictwo Muzeum Sztuki i Techniki Japońskiej „Mangha”, 2017.
Stron 123

koncepcja katalogu: Krzysztof Ingarden
redakcja i korekta: Anastazja Oleśkiewicz,
tłumaczenie i redakcja tekstów angielskich: Jerzy Juruś,
koordynacja: Malwina Wójcik,
projekt graficzny i DTP: Rafał Sosin
wstęp: Bogna Dziechciaruk-Maj

Teksty kuratorskie: Krzysztof Ingarden, prof. nadzw., Krakowska Akademia im. Andrzeja Frycza Modrzewskiego i Wang Lu, prof., Tsinghua University

ABSTRACT

Pages 123

Catalogue idea: Krzysztof Ingarden
Editing and proofreading: Anastazja Oleśkiewicz,
English translation and editing: Jerzy Juruś,
Coordination: Malwina Wójcik,
Graphic design & layout: Rafał Sosin
Preface: Bogna Dziechciaruk-Maj, Director of the Manggha Museum
Curatorial texts: Krzysztof Ingarden, prof. AFMKU, AFM Krakow University
Wang Lu, prof., Tsinghua University

Książka pt. „Modernizm udomowiony – współczesna architektura chińska”, wydana została przez Muzeum Manggha jako katalog niezwykle ciekawej wystawy chińskiej architektury, pod tym samym tytułem. Zarówno wystawa, jak i towarzysząca jej publikacja, jest pierwszą w Polsce prezentacją twórczości młodszego i średnie-

go pokolenia architektów chińskich i przedstawia ich najświeższe dokonania, jakże różne od popularnych wyobrażeń o chińskiej architekturze. Dyrektor Muzeum Manggha, Bogna Dziechciaruk-Maj pisze we wstępie do książki: „*To architektura na ludzką skalę i miarę, przyjazna, często kameralna. Choć zróżnicowana formalnie, jest zawsze nastawiona na*

człowieka i jego potrzeby, ..., Jest to koncepcja o tyle zaskakująca, że nowa architektura w Chinach kojarzy nam się przede wszystkim z ekspansją i dynamiką. Postrzegamy ją jako architekturę zdecydowanie wielkomięską, o wybitnie międzynarodowym charakterze, bez jakichkolwiek cech lokalności czy odwołań do tradycji. Prezentowana w Muzeum Manggha „udomowiona” wizja architektury chińskiej przelamuje to stereotypowe wyobrażenie i może się dzięki temu okazać niezwykle atrakcyjna dla polskiego odbiorcy.”¹

Architektura realizowana przez współczesne, ambitne chińskie biura architektoniczne jest zjawiskiem niezwykle ciekawym z wielu punktów widzenia i przysłowiowa już dynamika chińskiej ekonomii nie jest w tym wypadku jedynym czynnikiem decydującym o szczególnej jakości tych prac. Ma ona ogromny ładunek pozytywnej energii, własną logikę i kierunki poszukiwań. W Polsce wiemy o niej jedynie z informacji medialnych, jak dotąd bowiem architektura nie była u nas prezentowana na wystawach. Obecna publikacja i ekspozycja jest zatem jej polską premierą. Pomysł wystawy zrodził się siedem lat temu w Pekinie podczas rozmów autora niniejszej recenzji z Wang Lu, profesorem Uniwersytetu Tsinghua w Pekinie i przez wiele lat redaktorem naczelnym magazynu „World Architecture”, wydawanego przez wydawnictwo World Architecture Magazine², działające przy Uniwersytecie Tsinghua. Wydawnictwo to prowadzi od lat program nagród WA Award, którego celem jest przegląd i wybór najciekawszych realizacji architektonicznych architektów chińskich tudzież nauczycieli akademickich ze szkół architektonicznych w Chinach, Hongkongu, Makau i na Tajwanie. WA Award jest obecnie jedną z najważniejszych nagród architektonicznych w kraju, a jej celem – jak to ujął profesor Wang Lu – jest „pobudzanie intelektualnego klimatu chińskiej twórczości architektonicznej, promocja architektonicznej kreacji i wysokiej jakości chińskiego budownictwa, przedstawianie umiejętności, wiedzy i dokonań chińskich architektów, rozwijanie umiejętności percepcji

architektury i budowanie szacunku społecznego dla chińskiej twórczości projektowej”.³

Jako zaproszony juror zagraniczny WA Award w roku 2010 autor recenzji miał okazję przyrzeć się nowej architekturze młodej generacji twórców. Jakże odmienny był to obraz od wizerunku kreowanego przez światowe media i kojarzonego powszechnie ze spektakularnymi osiągnięciami architektonicznymi związanymi z Igrzyskami Olimpijskimi roku 2008 czy też z gigantycznymi projektami chińskich firm deweloperskich (np. SOHO 1, SOHO 2, SOHO 3 w Pekinie) oraz z ikonami architektonicznymi wielkich miast (takimi jak np. Guangzhou Opera House, CCTV w Pekinie, biblioteka i sala koncertowa w Shenzhen, wieżowce Szanghaju), realizowanymi w Chinach przez star-architektów, głównie zagranicznych takich jak: Kengo Kuma, Zaha Hadid, Arata Izosaki, Rem Koolhaas, Steven Holl i innych. Wtedy też, zrodził się pomysł przedstawienia prac chińskich architektów w Polsce, aby móc przyrzeć się z bliska tym ciekawym projektom oraz genezie procesów związanych z ich powstawaniem na tle dynamicznie rozwijającej się chińskiej gospodarki. Współczesna chińska architektura sięga do doświadczeń pokolenia chińskich architektów „pierwszej fali”, którzy w latach osiemdziesiątych i dziewięćdziesiątych zaczęli wyjeżdżać z kraju na studia zagraniczne i uczyli się teorii i praktyki architektonicznej w najlepszych uczelniach i biurach amerykańskich, europejskich i japońskich. Pokolenie to po powrocie do Chin w latach dziewięćdziesiątych włączyło się z pełną świadomością w krytyczny nurt architektury poszukujący własnej, chińskiej tożsamości, niejako w opozycji do architektury globalnej tudzież ikonicznych prac star-architektów, od których się jednocześnie uczyli, przejmując ich know-how. Co ciekawe, wraz z prowadzonymi pierwszymi eksperymentami nad poszukiwaniem własnego języka i własnej tożsamości ich architektura pozostawała otwarta i rozumiała na zewnątrz, nie utraciła z pola widzenia kontekstu globalnego. To pierwsze pokolenie⁴ wyłoniło ze swego grona liderów, z których najbardziej znany, z racji otrzymania Nagrody Pritzкера, jest Wang Shu. W ostatnich latach nastąpił szybki rozkwit międzynarodowego zainteresowania architekturą Państwa Środka, a wczorajsi młodzi pionierzy stali się w okamgnieniu znanymi gwiazdami z pierwszych stron magazynów zarówno architektonicznych, jak i lifestylowych. Prof. Wang

¹ Bogna Dziechciaruk-Maj, *Wstęp*, w *Modernizm udomowiony*, wyd. Muzeum Sztuki i Techniki Japońskiej Manggha, ISBN 978-83-62096-68-8, s.7

² „World Architecture is a national first-level journal that started publication in October, 1980. It is also a core journal in architecture field, which is distributed inland and overseas. Tsinghua University is the sponsor and Beijing Architecture Design and Research Institute the cooperator.” – „33 Young Chinese Architects”, red. Wang Lu, World Architecture magazine publication, 2001, ISBN 7-80011-554-2/T 025

³ Wang Lu, Editorial, World Architecture Magazine, Tsinghua Univ, Pekin, 02/2009

⁴ pokolenie to przedstawione zostało w publikacji: „33 Young Chinese Architects”, red. Wang Lu, World Architecture magazine publication, Pekin, 2001, ISBN 7-80011-554-2/T 025

Lu tak pisze o tym pokoleniowym sukcesie: „Zapoczątkowana w 1978 roku polityka reform i otwarcia na świat skierowała Chiny na tor dynamicznego rozwoju gospodarczego i modernizacji. Po przystąpieniu do Światowej Organizacji Handlu na początku nowego tysiąclecia kraj podążył nadal ścieżką szybkiego wzrostu gospodarczego, przyspieszając jednocześnie proces urbanizacji. Wielkie międzynarodowe imprezy, takie jak Olimpiada w Pekinie w 2008 roku, Expo 2010 w Szanghaju, a niedługo potem Igrzyska Azjatyckie w Kantonie jeszcze zintensyfikowały chińskie relacje ze światem zewnętrznym, przyciągając jednocześnie wielu zagranicznych architektów, angażujących się w rozwój urbanistyczny i działania architektoniczne w naszym kraju. Z drugiej strony – poprzez współpracę i praktyki – w coraz większym stopniu w międzynarodowych układach zaczęły także funkcjonować chińscy architekci i ich biura projektowe, jak na przykład Yung Ho Chang, Li Xiaodong, Urbanus, Liu Jiakun, Ma Qingyun, Deshaus, Ma Yansong, Vector Architecture, Zhang Ke i wiele innych. W 2012 roku Wang Shu otrzymał architektoniczną Nagrodę Pritzкера, a Li Xiaodong Nagrodę Aga Khana w dziedzinie architektury. W bieżącym roku laureatem Nagrody Agi Chana został Zhang Ke, którego wyróżniono także Medalem Alvara Aalto.”⁵

Z drugiej strony, wobec niewyobrażalnej dynamiki procesów rynkowych, skala i ilość realizacji architektonicznych nie zawsze była wysokiej marki. Obok wybitnych budynków dużą część budowlanego boomu stanowiła ekspansywna urbanizacja z architekturą komercyjną, nie dbająca o zachowanie ciągłości tradycyjnej tkanki urbanistycznej, czy lokalnego charakteru i skali. Co ciekawe, obecnie ta sytuacja i związane z nią zagrożenia są powszechnie dostrzegane i stają się wyzwaniem dla inwestorów i architektów. „Po budowlanych bumach i szaleńczej urbanizacji w największych miastach i regionach nadmorskich – najwcześniej rozwiniętych obszarach kraju – wielkie przemiany przechodzą teraz mniejsze miasta i wsie w chińskim interiorze. Spoglądając wstecz na te lata rozwoju, ciesząc się komfortem i wolnością wynikającymi z postępu społecznego, Chińczycy stopniowo uzmysławiają sobie, że taka niezrównoważona, zorientowana głównie na gospodarkę i technologię modernizacja wyrządziła olbrzymie szkody zarówno w ekologii naturalnej, jak i kulturowej.,..., Po okresie traumy spowodowanej szybkim rozwojem ilościowym zarówno w miastach, jak i na obszarach wiejskich chińscy architekci zaczęli szukać zrównoważonego i zdrowego sposobu

budowania kultury, starając się zaleczyć rany zadane tożsamości. Rośnie świadomość, że tylko zapewnienie należytej ochrony unikatowych środowisk i wartościowych historycznie przestrzeni, przy jednoczesnym ich zagospodarowaniu poprzez adaptację do wymogów współczesnego życia, a także harmonijnego współistnienia cywilizacji technicznej z porządkiem naturalnym i tradycji kulturowej z rozwojem gospodarczym umożliwi utrzymanie jakości życia ludzi”⁶ – pisze dalej Wang Lu.

Właśnie taką architekturę – zorientowaną na wartości kontynuujące lokalne tradycje, nazwać można architekturą „drugiej fali” czy też „drugiego pokolenia” chińskich architektów. Jest ona głównym wyznacznikiem wyboru prac dokonanego przez kuratorów wystawy i książki. Rzecz jasna, wybór prac do prezentacji w książce i na wystawie nie był łatwy i z pewnością wiele równie ciekawych biur nie zmieściło się w ograniczonej z konieczności formule. Z jednej strony kuratorom zależało na pokazaniu tego, co najnowsze i najciekawsze, ale bez powielania typowych schematów. Kuratorskim celem był dobór biur architektonicznych zorientowanych na jakość i kreatywność, zarówno dużych, jak i nadal w fazie rozwoju, bardzo znanych i mniej znanych, ale przede wszystkim niepokornych, dynamicznych i poszukujących, można powiedzieć – walczących o swoją wizję architektury i pozycję zawodową, będących w najciekawszym twórczym okresie poszukiwań. Ich wybrane projekty, nie są komercyjnymi obiektami o wielkiej skali. To przeważnie małe budynki o funkcjach edukacyjnych i kulturalnych, zlokalizowane z dala od wielkich metropolii. Nie naśladują, nie tworzą pustych form – mają własny język i przekaz. „Wybrani do wystawy architekci pochodzą z różnych regionów, zarówno z dużych miast, jak i z mniejszych miejscowości. Niektórzy byli zatrudnieni w największych w kraju koncernach zajmujących się pracami projektowymi i współpracowali z architektami o międzynarodowej renomie, inni utworzyli niewielkie, niezależne biura projektowe, a jeszcze inni są wykładowcami akademickimi.”⁷

W książce i na wystawie przedstawiono zatem prace takich biur jak Atelier TeamMinus (Zhang Li), Hu Yue Studio, Approach Architecture Studio (Liang Jingyu), Duoxiang Studio, META-Project (Wang Shuo), TAOA (Tao Lei), Atelier Li Xinggang (China Architecture Design Group), ZAO/standardarchitecture (Zhang Ke), Shan Jun Atelier, DnA_Design and Architecture (Xu Tiantian), Atelier Z+ (Zhang Bin), Wutopia Lab (Yu Ting), Atelier Archmixing

⁵ Wang Lu, tekst kuratorski, „Modernizm Udomowiony”, Muzeum Manggha, Kraków 2017, s.13

⁶ Wang Lu, ibid. s.13-14

⁷ Wang Lu, ibid. s.13-14

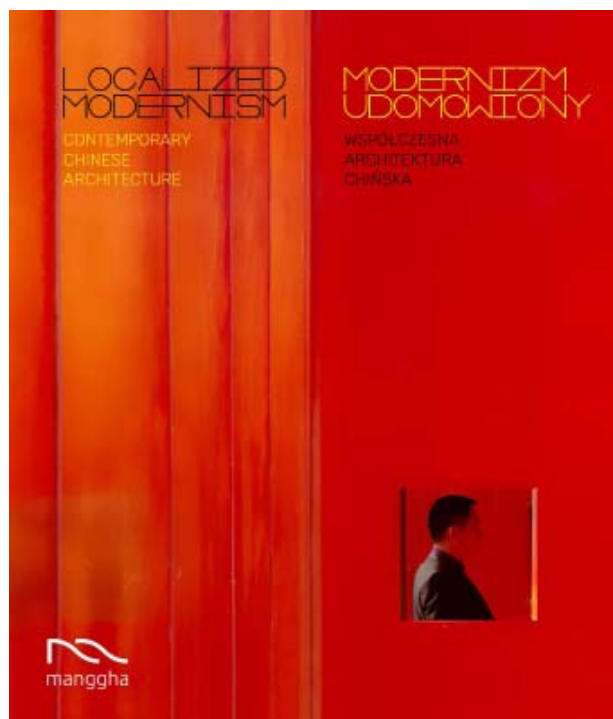
(Zhuang Shen), Rùn Atelier (Wang Hao), Liu Ke-cheng Architects, Zhao Yang Architects, AIIA (Zhu Jingxiang), i Wang Weijen Architecture.

Pomimo wielu różnic pomiędzy projektami można w nich znaleźć wspólne podstawy i zasady tworzenia, między innymi takie jak:

- refleksja nad znaczeniem kulturowym projektowanego obiektu, świadomość historii miejsca, w którym realizowany jest projekt;
- zwrócenie szczególnej uwagi na dostosowanie obiektu do potrzeb lokalnych i świadomość symbolicznego wpływu projektowanej architektury na życie społeczności lokalnej;
- osadzenie w kontekście lokalnym – poszukiwanie środków wyrazu i materiałów właściwych dla miejsca i jego historii;
- świadome tworzenie przestrzeni publicznych wraz z budynkami;
- imperatyw eksperymentowania, umiejętność syntezy i formalnego abstrahowania w połączeniu ze stosowaniem uniwersalnego języka architektonicznego.

Tytuł książki i wystawy – *Modernizm udomowiony* (jako wolny przekład angielskiego *localized modernism*) – jest próbą wyznaczenia dla przedstawianych prac wspólnego mianownika i umiejscowienia ich w szerszym kontekście procesów, jakim podlega współczesna architektura. Jest to termin znaczeniowo bardzo bliski koncepcji regionalizmu krytycznego Kennetha Framptona⁸, łączącej globalne procesy modernizacyjne z lokalną tradycją i kulturą. Jest to zarazem termin zwracający uwagę na dużą elastyczność modernistycznej tradycji architektonicznej, na podstawie której architekci, operując uproszczoną formą modernistyczną, starają się odejść od modernistycznej ortodoksji w stronę honorującą lokalność i materialność architektury. Jest to jednocześnie architektura zdyscyplinowana formalnie, choć nie zawsze wolna od ekspresjonizmu, często wyrafinowana konstrukcyjnie – niemniej nieunikająca też nawiązania do skali i tradycji miejsca, zwłaszcza w projektach obiektów i przestrzeni publicznych.

⁸ Kenneth Frampton, *Critical Regionalism: modern architecture and cultural identity* w: *Modern Architecture, a critical history*, 4 ed., Thames & Hudson, 2007, London, s. 314–328 ISBN 978-0-500-20395-8

Il. 1. Okładka

Ill. 1. Cover

Gdy spojrzymy na architekturę Chin z polskiej perspektywy, to rzecz jasna, ani skala, ani prędkość zmian zachodzących u nas po roku 1989 oraz wiążących się z tym architektonicznych i urbanistycznych przekształceń nie uprawniają do porównania ich z tym, co zachodzi w Chinach. Jednak pewne procesy mogą iść w podobnym kierunku. I u nas po okresie bezplanowej ekspansji przestrzeni miejskich i podmiejskich zauważyć można pojawiającą się refleksję i tendencję do zachowania większej ostrożności planistycznej w miastach, także do promowania projektów publicznych kulturotwórczych, oraz wzrost dbałości o przestrzenie publiczne. Być może ta prezentacja architektury chińskiej, pomoże dostrzec pewne architektoniczne problemy z którymi mamy do czynienia w naszej praktyce, może też podpowie propozycje ich rozwiązywania w sposób na tyle interesujący, by zostały one w Polsce zauważone i docenione. Chińskie przykłady są z pewnością inspirującym przykładem nowoczesnej i eksperymentalnej architektury, świadomej swojego miejsca we współczesnym świecie, jak również swojego dziedzictwa.

LOCALIZED MODERNISM, CONTEMPORARY CHINESE ARCHITECTURE

The book „Modernism Localized – Contemporary Chinese Architecture” has been published by the Manggha Museum as the catalogue of exceptionally interesting exhibition, of the same title. Both, the exhibition and the accompanying publication, are the Polish first time presentation of the latest achievements of younger and middle-aged generation of Chinese architects. Their works are forming a new picture, so different from the popular opinion and imagery of Chinese architecture., Bogna Dziechciaruk-Maj, the director of Manggha Museum, writes in her introduction to the catalogue: *“It is architecture on a human scale, friendly, often intimate. Although formally diverse, it is always oriented toward man and his needs, ..., It is inasmuch a surprising conception as our connotations of architecture in China would be expansion and dynamics; we tend to perceive it as primarily big-city architecture, very international in character, without any qualities of locality or reference to indigenous traditions. The “domesticated” vision of Chinese architecture shown at the Manggha Museum breaks this stereotypical perception and may consequently prove extremely attractive to the Polish viewer”*.¹

The architecture created by today’s mostly young Chinese architectural practices is a very interesting phenomenon in a number of respects, and the now proverbial dynamism of the Chinese economy is not the only factor decisive for the unique quality of these works. This architecture has a tremendous charge of positive energy, and its own logic and directions of exploration. All we in Poland know about it comes from the media, as Chinese architecture has not been showcased in any exhibitions here. Consequently, the present exhibition is its Polish premiere. The idea for the show originated seven years ago in Beijing, during a conversation between the author of the review with Wang Lu, a professor at the Tsinghua University in Beijing, and for years the Editor-in-Chief of *World Architecture* magazine, issued by that university’s World Architecture Magazine Publishers. This publishing house has for years operated a program of WA Awards, aiming to provide a review and selection of the most interesting built projects by Chinese architects and teachers at schools of architecture in mainland China, Hong Kong, Macau, and Taiwan. It is now one of the

most significant awards in that country, aiming—in the words of Professor Wang Lu—to *“promote the flourishing of Chinese architectural creation, display the wisdom, skills and accomplishments of Chinese architects, and promote the understanding and esteem of the occupation of the architect by the whole of society.”*²

As an invited foreign juror for the WA Awards, in 2010 author of the review had the opportunity to take a closer look at some new architecture created by the young generation. How different this picture was from the image promoted by the global media and commonly associated with the spectacular architectural feats occasioned by the 2008 Olympics, or the gargantuan schemes of Chinese property developers (e.g. SOHO 1, SOHO 2, and SOHO 3 in Beijing) and the big cities’ architectural icons (such as the Guangzhou Opera House, CCTV in Beijing, Shenzhen Library and Shenzhen Concert Hall, or Shanghai’s skyscrapers) built in China by international architects such as Kengo Kuma, Zaha Hadid, Arata Isozaki, Rem Koolhaas, and Steven Holl, to name but a few.

It was also at that time that the idea to showcase works by Chinese architects in Poland was born, to provide an opportunity to take a closer look at these interesting projects and the processes involved in their creation against the dynamic background of China’s growing economy. Contemporary Chinese architecture bases on the experience of the local architects who began to leave the country in the 1980s and 1990s in order to study abroad, where they learnt both the theory and the practice of architecture at the best institutions of higher education and in American, European, and Japanese architectural firms. After returning to China, that generation knowingly joined the critical trend in local architecture, seeking its own, Chinese identity, in opposition, as it were, to global architecture and the iconic projects designed by the architects—from whom they nonetheless continued to learn, capitalizing on their knowhow. Interestingly, in the course of their experiments seeking their own language and identity, their architecture remained open and comprehensible to the outside world, never losing touch with the global context.

The new the group of leaders has emerged from this first generation of architects, the most known of

¹ xxx

² yyy

which, due to the Pritzker Prize, is Wang Shu. The boom of that nation's architecture in recent years has been so fast-paced that the young pioneers of yesterday rapidly became "the new establishment"—celebrities featured on the covers of (both architectural and lifestyle) magazines. Prof. Wang Lu writes about that generation success, as follows: *"Initiated in 1978, the Reform and Open Policy put China on a course of rapid economic development and modernization. After joining the WTO in the new millennium, the country continued its fast-paced economic expansion, and accelerated the urbanization process. With major global events such as the 2008 Beijing Olympic Games, the 2010 Shanghai World Expo, and the subsequent Guangzhou Asian Games, China became more and more closely linked to the outside world, and also attracted many foreign architects to engage in urban development and architectural activity. For their part, Chinese architects, through cooperation and practice, have also become more involved in international work, to name but Yung Ho Chang, Li Xiaodong, Urbanus, Liu Jiakun, Ma Qingyun, Deshaus, Ma Yansong, Vector Architecture, Zhang Ke, etc. In 2012 Wang Shu won the Pritzker Architecture Prize, and Li Xiaodong the Aga Khan Award for Architecture. This year Zhang Ke has also won the Aga Khan Award and received the Alvar Aalto Medal."*³

On the other hand, due to the unimaginable dynamics of market processes, the scale and quantity of architectural productions was not always of a high brand. In addition to the outstanding buildings, a large part of the building boom was an expansive urbanization with low quality commercial architecture, without the need to preserve the continuity of traditional urban fabric or local character and scale. Interestingly, this situation and the risks are now widely recognized and become a challenge for investors and architects.

"The architectural landscape in contemporary China is highly diverse. Following the building booms and rapid urbanization in the big cities and coastal regions—the earliest developed areas—it is now more remote urban and rural areas of mainland China that are undergoing major changes. As they review these years of development, while reveling in the freedom and comfort of social progress, the Chinese are gradually coming to realize that such imbalanced, economically and technologically oriented modernization has caused tremendous damage to both natural and cultural ecology.,..., After rapid quantitative development led to such urban and

*rural cultural trauma, Chinese architects are now beginning to explore a sustainable and healthy way of building culture in an attempt to heal the wounds inflicted on identity. There is a growing awareness that only when unique natural environments and historical valuable spaces are carefully protected, developed and adapted to contemporary life, and harmonious coexistence of technical civilization, the natural order, cultural tradition, and economic construction is ensured, can the quality of human life be upheld."*⁴ – continues Wang Lu.

It is precisely such architecture – oriented on values that continue to be local traditions, to be called the "second wave" architecture or "second generation" of Chinese architects. It became the main determinant and criteria of selection of the architectural works defined by the curators of the exhibition. Of course, the choice of works for presentations in the book and at the exhibition was not easy, and certainly many equally interesting offices did not find their place in the limited formula. On the one hand, the curators wanted to show the latest and most interesting but not duplicate typical patterns.

The curatorial idea and agenda has been to select architectural practices still at the developmental stage, whether very well-known or less so, but above all unapologetic, dynamic, and experimenting, in short: fighting for their own vision of architecture and professional position, in the most interesting period of their creative exploration. Ours is therefore a very diverse presentation of firms and their selected projects, which tend not to be large-scale commercial developments. They are mostly small buildings of educational and cultural functions, located away from large metropolitan conglomerates. They are neither imitations nor empty forms: they have their own language and message. *„The architects selected are from different regions, and from both large cities and remote towns. Some of them have worked in the nation's largest design groups and cooperated with well-known international architects, some have formed small independent design studios, and some teach in universities."*⁵

The book and the exhibition is thus an opportunity to see the work of such practices as: Atelier Team-Minus (Zhang Li), Hu Yue Studio, Approach Architecture Studio (Liang Jingyu), Duoxiang Studio, META-Project (Wang Shuo), TAOA (Tao Lei), Atelier Li Xinggang (China Architecture Design Group), ZAO/standardarchitecture (Zhang Ke), Shan Jun Atelier, DnA_Design and Architecture (Xu Tiantian),

³ zzz

⁴ aaa

⁵ bbb

Atelier Z+ (Zhang Bin), Wutopia Lab (Yu Ting), Atelier Archmixing (Zhuang Shen), Rùn Atelier (Wang Hao), Liu Kecheng Architects, Zhaoyang Architects, AIIA (Zhu Jingxiang), and Wang Weijen Architecture. Despite the numerous differences between their projects, certain common foundations and creative principles are identifiable in them, notably:

- reflection on the cultural significance of the structure to be designed, awareness of the history of the project site and its surroundings;
- special attention to tailoring the project to local needs, and awareness of the symbolic impact of the proposed architecture on the life of the local community;
- anchorage in local context – search for means of expression and materials appropriate to the place and its history;
- informed creation of public spaces in addition to the construction of buildings;

imperative to experiment; skills of synthesis and formal abstraction combined with the use of a universal architectural language.

The title of the exhibition – “Localized Modernism” – is an attempt to identify a common denominator for these works and to place them in the wider context of the process that today’s architecture undergoes. The term is semantically very close to Kenneth Frampton’s concept of critical regionalism⁶, combining global modernization processes with local tradition and culture. It is at the same time a term which points to the considerable flexibility of the modernist architectural tradition, in which, by using simplified modernist forms, the architects try to move away from modernist orthodoxy toward honoring the locality and materiality of architecture. This architecture is also disciplined in terms of form, though not always free from expressionism, often sophisticated structurally—without, however, avoiding referencing the scale and tradition of the

site, especially in the case of public facilities and spaces. When we look at China’s architecture from the Polish perspective, it is clear that neither the scale nor the speed of the changes taking place after 1989 and the related architectural and urban transformations do not allow us to compare them with what is happening in China. And yet certain processes can unfold in similar directions. Here in Poland, too, following a period of chaotic expansion of urban and suburban spaces, some reflection is finally becoming evident, along with a tendency toward more caution in urban planning and toward promotion of public projects of a cultural dimension, as well as a growing concern and care for public spaces. Perhaps this presentation of the Chinese architecture will help to discern some of the architectural problems we face in our practice, or perhaps suggest solutions to them in a way that is interesting enough for them to be noticed and appreciated in Poland. The curators’ wish is that the exhibition will showcase architectural problems and proposals for their solutions in a way that is sufficiently interesting to be noticed in Poland and become an inspiring example of modern and experimental Chinese architecture, aware of its place in today’s world but also of its own heritage.

BIBLIOGRAFIA

1. Dziechciaruk-Maj, Bogna. 2017. *Wstęp*. W: *Modernizm udomowiony*. Kraków: Wyd. Muzeum Sztuki i Techniki Japońskiej Manggha, ss. 6-8.
2. *33 Young Chinese Architects*. 2001. Red. Lu, Wang. Beijing: Tsinghua University, *World Architecture Magazine*, no. 1.
3. Lu, Wang. *Editorial*. 2009. Beijing: Tsinghua University, *World Architecture Magazine*, no. 2.
4. Lu, Wang. *Tekst kuratorski*. 2017. W: *Modernizm udomowiony*. Kraków: Wyd. Muzeum Sztuki i Techniki Japońskiej Manggha, ss. 12-15.
5. Frampton, Kenneth. 2007. *Critical Regionalism: modern architecture and cultural identity*. W: *Modern Architecture, a critical history*, 4 ed. London: Thames & Hudson, ss. 314-328.

⁶ ccc